

Zadeva C-203/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

11. maj 2020

Predložitveno sodišče:

Okresný súd Bratislava III (Slovaška)

Datum predložitvene odločbe:

11. maj 2020

Obdolženci:

AB

CD

EF

GH

IJ

LM

NO

PR

ST

UV

WZ

BC

DE

FG

JL

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA III (SLOVAŠKA)

[...] (ni prevedeno)

V Bratislavi, 11. maja 2020

[...] (ni prevedeno)

Predmet: Predlog za sprejetje predhodne odločbe (člen 267 PDEU)

Predlog za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja (člen 107 Poslovnika Sodišča)

Predsednik Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III (Slovaška) [...] (ni prevedeno) je v kazenski zadevi, ki se obravnava pred Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III [...] (ni prevedeno), (po analogiji) na podlagi člena 224(7) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005 (v nadaljevanju: zakonik o kazenskem postopku), in člena 267 PDEU vložil ta predlog za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 267 PDEU in predlog za uporabo nujnega postopka predhodnega odločanja v skladu s členom 107 Poslovnika Sodišča.

Opredelitev strank:

Postopek zoper:

1. **obdolženca AB**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno) [...] (ni prevedeno)
2. **obdolženca CD**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
3. **obdolženca EF**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
4. **obdolženca GH**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
5. **obdolženca IJ**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
6. **obdolženca LM**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
7. **obdolženca NO**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
8. **obdolženca PR**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)
9. **obdolženca ST**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika, ki je takrat prebival na neznanem kraju, postopek v nenavzočnosti [...] (ni prevedeno)
10. **obdolženca UV**, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)

11. obdolženca WZ, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)

12. obdolženca BC, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)

13. obdolženca DE, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)

14. obdolženca FG, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)

15. obdolženca JL, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika [...] (ni prevedeno)

16. žrtev HI, [...] (ni prevedeno), Slovaška republika

17. Kazenski pregon je začelo:

Krajská prokurátúra (okrožno državno tožilstvo) v Bratislavi [...] (ni prevedeno)

Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III (v nadaljevanju: predložitveno sodišče) [...] (ni prevedeno) je v zadevi zoper osebo AB in druge zaradi sotorilstva kaznivega dejanja čezmejne ugrabitve v smislu člena 9(2) v povezavi s členom 233(1) in (2)(a) kazenskega zakonika, ki je veljal v času dejanskega stanja, na obravnavi, zaprti za javnost, 21. junija 2019 odločilo:

I. [...] (ni prevedeno) [prekinitev postopka]

II. Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267 PDEU v **predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:**

1. Ali načelo „*ne bis in idem*“ nasprotuje izdaji evropskega naloga za prijetje v smislu Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, in to ob upoštevanju člena 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, kadar je bilo v kazenski zadevi pravnomočno razsojeno z oprostilno sodbo ali sodno odločbo o ustavitvi postopka, če sta bili ti odločbi sprejeti na podlagi amnestije, ki jo je zakonodajalec po pravnomočnosti teh odločb razveljavil, in v skladu z nacionalnim pravnim redom razveljavitev take amnestije povzroči razglasitev ničnosti odločb javnih organov, če so bile sprejete in obrazložene na podlagi amnestij in pomilostitev, ter so s tem odpravljene zakonske ovire za kazenski pregon, ki so temeljile na tako razveljavljeni amnestiji, in to brez posebne sodne odločbe ali sodnega postopka?

2. Ali je določba nacionalne zakonodaje, s katero se brez odločbe nacionalnega sodišča neposredno razveljavi odločba nacionalnega sodišča o ustavitvi kazenskega postopka, ki ima v skladu z nacionalnim pravom naravo pravnomočne odločbe, ki privede do oprostite, in na podlagi katere je bil kazenski postopek dokončno ustavljen zaradi amnestije, podeljene v skladu z nacionalnim zakonom, v skladu s pravico do nepristranskega sodišča, zagotovljeno v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, in tudi s pravico, da se za isto kaznivo

dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat, zagotovljeno v členu 50 te listine, ter členom 82 Pogodbe o delovanju Evropske unije?

3. Ali je določba nacionalnega prava, s katero se nadzor ustavnega sodišča nad resolucijo Národná rada Slovenskej republiky (državni svet Slovaške republike) o razveljavitvi amnestij in posamičnih pomilostitev in ki je sprejeta v skladu s členom 86(i) ustave Slovaške republike, omejuje zgolj na presojo njene ustavnosti, ne da bi se upoštevali zavezujoči akti Evropske unije, zlasti Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, Pogodba o delovanju Evropske unije in Pogodba o Evropski uniji, v skladu z načelom lojalnosti v smislu člena 4(3) PEU, člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije in člena 82 Pogodbe o delovanju Evropske unije, pravico do nepristranskega sodišča, zagotovljeno v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, in tudi pravico, da se za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat, zagotovljeno v členu 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah?

III. Predložitveno sodišče v skladu s členom 107 Poslovnika [Sodišča] Sodišče prosi, naj predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku, ker se zadeva nanaša na evropski nalog za prijetje, ki ga je treba v skladu s členom 17(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584) obravnavati kot nujno zadevo (sodbe z dne 12. avgusta 2008, Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457; z dne 1. decembra 2008, Leymann in Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669; z dne 30. novembra 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741; sklep z dne 3. aprila 2010, Gataev in Gataeva, C-105/10 PPU, EU:C:2010:176; sodba z dne 28. aprila 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268).

I. Splošna obrazložitev stališča predložitvenega sodišča

1. Senat predložitvenega sodišča se je odločil vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi naslednjih okoliščin. Krajská prokuratúra (okrožno državno tožilstvo) v Bratislavi [...] (ni prevedeno) je 27. novembra 2000 predložitvenemu sodišču predložilo v obravnavo zadevo kazenskega pregona, ki se v točki 1 nanaša na obdolžence AB, CD, GH, EF, IJ, PR, LM in NO zaradi kaznivega dejanja zlorabe položaja javnega funkcionarja v smislu člena 158(1)(a) kazenskega zakonika, kot je veljal do 31. decembra 2005 (v nadaljevanju: kazenski zakonik), storjenega v sotorilstvu v smislu člena 9(2) kazenskega zakonika, kaznivega dejanja čezmejne ugrabitve v smislu člena 233(1) in (2)(a) kazenskega zakonika, storjenega v sotorilstvu v smislu člena 9(2) kazenskega zakonika, kaznivega dejanja roba v smislu člena 234(1) in (2)(a) in (b) kazenskega zakonika, storjenega v sotorilstvu v smislu člena 9(2) kazenskega zakonika, zaradi kaznivega dejanja izsiljevanja v smislu člena 235(1) in (2)(a) in (b) kazenskega zakonika, storjenega v sotorilstvu v smislu člena 9(2) kazenskega zakonika, in obdolžence ST, UV, WZ in BC zaradi kaznivega dejanja čezmejne ugrabitve v smislu člena 233(1) in 2(a) kazenskega zakonika, storjenega v sotorilstvu v

smislu člena 9(2) kazenskega zakonika, kaznivega dejanja roba v smislu člena 234(1) in (2)(a) in (b) kazenskega zakonika, storjenega v sotorilstvu v smislu člena 9(2) zakonika o kazenskem postopku, zaradi kaznivega dejanja izsiljevanja v smislu člena 235(1) in (2)(a) in (b) zakonika o kazenskem postopku, storjenega v sotorilstvu v smislu člena 9(2) kazenskega zakonika, ter v točki 2 na obdolženca DE zaradi kaznivega dejanja omogočanja kaznivih dejanj v smislu člena 166(1) kazenskega zakonika, in sicer kaznivih dejanj, ki naj bi jih obdolženci storili v naslednjih okoliščinah:

1/Obdolženci AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO in [...] (ni prevedeno) PR so kot člani državnega organa Slovenská informačná služba (slovaška obveščevalna služba, v nadaljevanju: SIS) kršili področje pristojnosti navedene službe, določeno v členu 1(2) zakon číslu 46/1993 Z. z. o Slovenskeji informačneji službe (zakon št. 46/1993 o slovaški obveščevalni službi, v nadaljevanju: zakon št. 46/1993), naloge, opredeljene v točki 2 zakona št. 46/1993, in obveznosti članov obveščevalne službe v smislu člena 7 zakona št. 46/1993; obdolženci ST, UV, WZ in BC kot civilne osebe niso izpolnjevali pogojev iz člena 11(1)(c) zakona št. 46/1993, s tem ko so kot člani hudodelske združbe, v okviru katere so si razdelili naloge, škodovali osebi HI s poseganjem v njene pravice, zagotovljene z ustavo, tako da so ji sledili, ji na silo odvzeli prostost, jo opili in jo v njenem osebniem vozilu prepeljali v Avstrijo ter predali avstrijski policiji, kjer je bil zoper njo 18. novembra 1994 izdan evropski nalog za prijetje; sodelovali so pri storitvi kaznivega dejanja, s tem ko je obdolženec [...] (ni prevedeno) AB, direktor SIS, po liniji poveljevanja navzdol na neopredeljen datum poleti leta 1995 v zgradbi SIS v Bratislavi [...] (ni prevedeno) dal ustno povelje [...] (ni prevedeno) obdolžencu PR, članu SIS, dodeljenemu oddelku za obrambo, zaščito in urjenje, da z osebami iz civilnega sektorja ustanovi hudodelsko združbo za posebne naloge za potrebe SIS, ki je bila 31. avgusta 1995 ustanovljena in uporabljena za odvzem prostosti osebi HI.

[Oseba AB] je na neopredeljen datum avgusta 1995 v nasprotju s členom 10(1) zakona št. 46/1993 obdolžencu CD kot direktorju 46. službe SIS (zasledovanje in operativne tehnike) z odredbo direktorja SIS št. 17/1994 o zasledovanju oseb in predmetov (v nadaljevanju: odredba št. 17/1994) odredila, naj v nasprotju s členom 13(2) zakona št. 46/1993 uporabi tehnična obveščevalna sredstva v smislu člena 12(1)(c) za zasledovanje oseb XY in HI, s katero je v nasprotju s členom 7(1) odredbe direktorja službe za zasledovanje in operativne metode SIS št. 4/1994 z dne 15. julija 1994 (v nadaljevanju: odredba št. 4/1994) odredil zasledovanje osebe XY, ki se je začelo 13. avgusta 1995 ob 10.30 v Bratislavi [...] (ni prevedeno), čeprav je bil spis o zasledovanju št. 4600/337 s kodnim imenom [...] (ni prevedeno) predložen šele 14. avgusta 1995, in zasledovanje osebe HI, ki se je začelo 23. avgusta 1995 ob [...] (ni prevedeno), čeprav spis o zasledovanju ni bil predložen in pogoji iz člena 7(1) odredbe št. 4/1994 niso bili izpolnjeni.

[Oseba AB] je 28. avgusta 1995 direktorju notranje obveščevalne službe 2. sekcije SIS, obdolžencu LP, odredila, naj z uporabo sredstev SIS 19. avgusta 1995

pripravi pet osebnih vozil različnih znamk na parkirišču pred drsališčem Ružinov, 29. avgusta 1995 pa še, naj imenuje dva člana oddelka SIS za posebne operacije z osebnim vozilom, ki naj bi na postaji [...] (ni prevedeno) v Bratislavi [...] (ni prevedeno) prevzela vozilo z žrtvijo HI in jo prepeljala v Avstrijo, kar sta tudi storila in o tem obvestila osebo AB.

Ta je od 28. do 31. avgusta 1995 prek obdolženca CD prejela informacije od vodje 1. oddelka 46. službe SIS, obdolženca EF, o operativni izvedbi in zasledovanju osebe HI, sprejela odločitve in dala ustne ukaze direktorju 2. sekcije SIS in obdolžencu CD glede usklajevanja dejavnosti različnih skupin za zasledovanje, odvzem prostosti in prevoz žrtve čez mejo, ki so 31. avgusta 1995 ob 10.47 privedli do odvzema prostosti osebe HI z grožnjo s strelnim orožjem.

Obdolženec CD je 13. avgusta 1995 v stavbi SIS v Bratislavi [...] (ni prevedeno) kot direktor 46. službe SIS v nasprotju s členom 10(1) zakona št. 46/1993 in odredbo št. 17/1994 svojemu podrejenemu vodji 1. oddelka, obdolžencu EF, dal ustni ukaz, naj uporabi tehnična obveščevalna sredstva v smislu člena 12(1)(c) zakona št. 46/1993 v nasprotju s členom 13(2) zakona št. 46/1993 za namene zasledovanja osebe XY, ki se je začelo ob 10.30 v Bratislavi v ulici Hraničná [...] (ni prevedeno), pri katerem je sodelovalo 13 članov SIS z osmimi osebnimi vozili in tehničnimi sredstvi, pri čemer je sam nadziral zasledovanje, čeprav se je zavedal, da je postopek nezakonit, ker ni imel soglasja direktorja SIS in osebe, pooblaščenega s strani slednjega, za uporabo tehničnih obveščevalnih sredstev, niti pisnega dovoljenja sodnika nekdanjega Mestský súd (mestno sodišče v Bratislavi, Slovaška).

Po razgovoru o poteku z direktorjem 2. sekcije SIS na podlagi spisa o zasledovanju, ki je bil sestavljen istega dne [...] (ni prevedeno), je 14. avgusta 1995 podrejenima članoma SIS, obdolžencema EF in IJ, odredil, naj nadaljujeta z zasledovanjem osebe XY do 26. avgusta 1995.

V nasprotju z odredbo št. 17/1994 in členom 7(1) odredbe št. 4/1994 je 24. avgusta 1995 vodji 1. oddelka 46. službe SIS, EF, dal ustni ukaz, naj zasleduje HI v mestu [...] (ni prevedeno) in okolici, ta pa ga je obvestil o operativnem izvajanju in zasledovanju HI, o čemer je sam poročal direktorju SIS, obdolžencu AB.

30. in 31. avgusta 1995 je vodil zasledovanje in o tem osebno obvestil direktorja 2. sekcije SIS ter direktorja SIS, obdolženca AB, po potrebi z mobilnim telefonom, od slednjega prejel navodila in prek obdolženca EF, ki je bil v mestu [...] (ni prevedeno), vodil člane oddelka za zasledovanje.

Ko se je nato oseba HI 31. avgusta 1995 ob 10.30 z osebnim vozilom odpeljala od doma [...] (ni prevedeno), je odredil njeno zasledovanje in po njeni ustavitvi zaradi ugotavljanja identitete in odvzemu prostosti z grožnjo s strelnim orožjem je enota za zasledovanja zaprla nacionalno cesto št. II/502 za osebna vozila.

Nato je obdolženec EF kot vodja 1. oddelka 46. službe SIS po liniji poveljevanja navzdol 13. avgusta 1995 v prostorih SIS v Bratislavi od direktorja 46. službe SIS, obdolženca CD, prejel ukaz, naj uporabi operativna informacijska sredstva v smislu člena 11 zakona št. 46/1993 in tehnična obveščevalna sredstva v smislu člena 12 zakona št. 46/1993 za namene zasledovanja XY in v nasprotju s členom 10(1) zakona št. 46/1993, odredbe št. 17/1994 in členom 7(1) odredbe št. 4/1994 podrejenim članom SIS odredil, naj s svojimi osebnimi vozili zasledujejo XY, čeprav je vedel, da za uporabo operativnih obveščevalnih sredstev nima odločbe direktorja SIS ali osebe, pooblaščne z njegove strani v skladu s členom 11(2), in da za uporabo tehničnih informacijskih sredstev v smislu člena 12(1)(c) nima predhodnega dovoljenja sodnika nekdanjega Mestský súd (mestno sodišče v Bratislavi) v skladu s členom 13(2) zakona št. 46/1993.

27. avgusta 1995 je v prostorih SIS v Bratislavi [...] (ni prevedeno) v nasprotju s členom 10(1) zakona št. 46/1993, odredbe št. 17/1994 in členom 7(1), odredbe št. 4/1994 svojemu pomočniku, obdolžencu IJ, in drugim članom oddelka dal ukaz, naj iz vozila [...] (ni prevedeno), ki ga je dal namestiti v mesto [...] (ni prevedeno) nadzorujejo družinsko hišo osebe HI in uporabijo osebna vozila SIS za spremljanje slednje zunaj mesta, ter naj ga obveščajo o rezultatih zasledovanja, čeprav je vedel, da za uporabo operativnih obveščevalnih sredstev v smislu člena 11(22) zakona št. 46/1993 nima odločbe direktorja SIS ali osebe, pooblaščne z njegove strani, ter da za uporabo tehničnih obveščevalnih sredstev v smislu člena 12(1)(b) in (c) zakona št. 46/1993 [ni imel dovoljenja] pristojnega sodnika nekdanjega Mestský súd (mestno sodišče v Bratislavi).

Obdolženec EF je 31. avgusta 1995 v mestu [...] (ni prevedeno) z oddajnikom in mobilnim telefonom dal navodila podrejenim članom SIS in obvestil direktorja 46. službe SIS, obdolženca CD, o poteku zasledovanja, nato pa je, ko je bila osebi HI ob 10.47 odvzeta prostost z grožnjo s strelnim orožjem, s svojim osebnim vozilom [...] (ni prevedeno) osebno sodeloval pri zaprtju nacionalne ceste št. II/502, da prihajajočim vozilom prepreči prehod.

Nato je obdolženec IJ, član SIS v funkciji pomočnika vodje 1. oddelka 6. službe SIS 13. avgusta 1995 v prostorih SIS v Bratislavi po liniji poveljevanja navzdol prejel ustni ukaz od direktorja 46. službe SIS in vodje 1. oddelka, naj uporabi operativna obveščevalna sredstva v smislu člena 11 zakona št. 46/1993 in tehnična obveščevalna sredstva v smislu člena 12 zakona št. 46/1993 za namene zasledovanja XY v nasprotju s členom 10(1) zakona št. 46/1993, odredbe št. 17/1994 in člena 7(1) odredbe št. 4/1994. Podrejenim članom SIS je odredil, naj s svojimi osebnimi vozili zasledujejo XY, čeprav je vedel, da za uporabo operativnih obveščevalnih sredstev nima odločbe direktorja SIS ali osebe, pooblaščne z njegove strani v skladu s členom 11(2) zakona št. 46/1993, in da za uporabo tehničnih obveščevalnih sredstev v smislu člena 12(1)(c) zakona št. 46/1993 ni prejel predhodnega dovoljenja pristojnega sodnika nekdanjega Mestský súd (mestno sodišče v Bratislavi), ker je sam osebno zagotavljal nadzor nad zasledovanjem in je obvestil direktorja 46. službe SIS, obdolženca CD, o poteku zasledovanja.

Ko je nato 27. avgusta 1995 od direktorja 46. službe prek vodje 1. oddelka prejel ukaz o zasledovanju osebe HI v mestu [...] (ni prevedeno), so 28. avgusta 1995 na ulici Nová Pezinská parkirali vozilo Mercedes Benz [...] (ni prevedeno), iz katerega so člani SIS nadzorovali hišo osebe HI, po radiu javili, da je oseba HI odšla iz hiše, ji sledili z osebnimi vozili in po mobilnem telefonu obvestili vodjo 1. oddelka, obdolženca EF, o poteku zasledovanja.

31. avgusta 1995 je [IJ] izvedel naloge iz načrta ugrabitve, s tem ko je osebo HI po njenem odhodu iz hiše ob 10.30 z osebnim vozilom [...] (ni prevedeno) v smeri Bratislave zasledoval z osebnim vozilo znamke Toyota [...] (ni prevedeno) ter potem, ko ji je z grožnjo s strelnim orožjem odvzel prostost na nacionalni cesti II/502, zaprl dostop skupaj drugimi vozili enote za zasledovanje.

Obdolženec PR je kot član SIS na podlagi ukaza direktorja SIS, obdolženca AB, v neopredeljenih dneh v mesecu avgustu 1995 organiziral skupino, ki so jo sestavljali obdolženci ST, UV, WZ in BC, in prevzel funkcijo koordinatorja med organizatorji ugrabitve in člani te skupine, s katero je 29. avgusta 1995 na parkirišču [...] (ni prevedeno) v Bratislavi zasegel osebna vozila SIS, s katerimi je v naslednjih dneh zasledoval osebo HI v mestih [...] (ni prevedeno), da bi ji odvzel prostosti in jo predal drugim članom SIS, ki naj bi jo prepeljali v Republiko Avstrijo.

31. avgusta 1995 ob 10.30 so se, potem ko so na podlagi informacij člana SIS v vozilu Mercedes Benz [...] (ni prevedeno) za zasledovanje izvedeli, da je oseba HI odšla od doma in da se pelje v smeri Bratislave, pridružili koloni osebnih vozil SIS, ki so zasledovala vozilo osebe HI. OB 10.47 so na nacionalni cesti II/502 [...] (ni prevedeno) osebnemu vozilu osebe HI zaprli pot spredaj z vozilom Seat Toledo [...] (ni prevedeno) in ob strani z vozilom Seat Ibiza [...] (ni prevedeno).

V osebo HI so uperili pištolo in jo pozvali, naj stopi iz avta, ker pa se ni odzvala, so jo, čeprav se je upirala, na silo potegnili iz vozila in posedli zadaj v Seat Toledo. Na glavo so ji nataknili modro vrečo in ji nadeli lisice, nato pa so zasegli njen avtomobil znamke Mercedes Benz [...] (ni prevedeno). Nato je na poti v smeri Vajnory oseba HI poskušala skočiti iz vozila, zato so jo udarili s pestmi v obraz, ji z električnim paralizatorjem spustili elektrošoke v spolni organ in jo prisilili, da je spila dve steklenici whiskyja ter jo tako opili.

Obdolženec PR je z mobilnim telefonom obvestil direktorja 2. oddelka SIS o poteku akcije, ta pa naprej obdolženca [...] (ni prevedeno) AB. Tako so osebo HI po poti [...] (ni prevedeno) spet pripeljali v Bratislavo in jo predali drugim članom SIS.

Obdolženec GH je kot član SIS, imenovan na funkcijo vodje oddelka za nadzor 2. sekcije SIS, po liniji poveljevanja navzdol izvršil navodila direktorja SIS, obdolženca AB, in direktorja 2. sekcije SIS pri zasledovanju osebe XY, čeprav je vedel, da za uporabo operativnih obveščevalnih sredstev nima odločbe direktorja SIS ali osebe, pooblaščne s strani slednjega v skladu s členom 11(2) zakona

št. 46/1993; ob neki priložnosti je to osebo spremljal iz Bratislave do Levoče in nazaj ter prikril njeno prečkanje meje med Avstrijo in Madžarsko brez dokumentov; 30. in 31. avgusta 1995 pa je obdolžencema LM in NO, ki sta žrtev HI prepeljala v Avstrijo z osebnim vozilom znamke Mercedes Benz [...] (ni prevedeno), omogočil nemoten prehod med mejnima točkama Bratislava-Berg in Jarovce-Kittsee.

Obdolženca LM in NO sta kot člana službe za posebne operacije 2. sekcije SIS po liniji poveljevanja navzdol izvršila navodila direktorja 2. sekcije SIS, s tem ko sta 30. avgusta 1995 v kraju Bratislava- Petržalka [...] (ni prevedeno) čakala osebno vozilo osebe HI, ki naj bi ga prepeljala v Avstrijo. Če načrta ne bi izvedla tistega dne, bi 31. avgusta ob 14h od obdolžencev PR in WZ na istem kraju prevzela osebno vozilo znamke Mercedes Benz [...] (ni prevedeno) z nezavestno osebo HI na zadnjem sedežu in jo prepeljala čez diplomatsko območje mejnega prehoda Petržalka-Berg.

Ker pristojni uslužbenec avstrijske kontrole potnih listov ni bil na parkirišču v Bergu, sta vzpostavila telefonsko zvezo z direktorjem 2. sekcije, ki je na ukaz obdolženca AB dal navodilo, naj žrtev odpeljejo v Hainburg.

Po navodilih obdolženca AB je bil en član SIS poslan v Avstrijo in je obvestil policijsko postajo v Hainburgu, da se tam nahaja vozilo z iskano osebo. Obdolženec AB je ob 16.30h po mobilnem telefonu obvestil osebo ZZ, da se avtomobil z žrtvijo nahaja v Hainburgu, in na podlagi tega telefonskega klica je avstrijska policija ob 17.00h osebi HI odvzela prostost, pri čemer je zaradi fizičnega nasilja obdolžencev žrtev dobila lažje poškodbe in je bil s tem, ko so jo prepeljali v Avstrijo in je bila tam pridržana, kršen člen 23(4) ustave Slovaške republike, na podlagi katerega nobenega državljana ni dovoljeno prisiliti, da zapusti svojo domovino, da bi bil izročen ali predan drugi državi.

Oseba HI je v zvezi z bivanjem v Avstriji utrpela škodo, ki ustreza stroškom njenega zakonitega zastopanja v skupnem znesku 478.241,13 ATS.

2/Obdolženec DE je 6. septembra 1995 kot član SIS po navodilih svojega neposredno nadrejenega, vodje 1. oddelka 46. službe SIS, osebe EF, s članom policijske enote v občini [...] (ni prevedeno), ki ga je zaprosil za potrditev v obliki uradne prijave, potrdil, da se je v njegovem okrožju od 28. do 31. avgusta 1995 nahajal kombi znamke Mercedes Benz [...] (ni prevedeno) bele barve. Ko je član policije to prošnjo zavrnil, so 13. septembra 1995 ob približno 13.00h v steklarski delavnici v Bratislavi [...] (ni prevedeno) naročili prozorna stekla v vrednosti 2.766 SKK, s katerimi so zamenjali zatemnjeno folijo na Mercedesu Benz 208 D, da priče v kazenskem postopku ne bi prepoznale vozila kot tistega, ki je bilo parkirano na križišču [...] (ni prevedeno) pred hišo [...] (ni prevedeno) in iz katerega so člani SIS nadzorovali hišo osebe HI od 28. do 31. avgusta 1995, čeprav je [oseba DE] vedela, da so 31. avgusta 1995 na poti v Bratislavo na nacionalni cesti II/502 Mercedes osebe HI zaustavili, ga zasegli in prepeljali v Avstrijo, kjer so avstrijski policijski organi v kraju Hainburg osebi HI v njenem

vozilu odvzeli prostost, s čimer so nameravali prikriti dejstvo, da so člani SIS storili kaznivo dejanje, in se izogniti kazenskemu pregonu oseb, vpletenih v kaznivo dejanje ugrabitve.

2. Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III je s sklepom z dne 14. junija 2017 v skladu s členom 23(3) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, združilo zgoraj navedeni kazenski postopek s kazenskim postopkom [...] (ni prevedeno) zoper obdolžence AB, CD, FG, EF, IJ in JL, ki so bili obdolženi storitve kaznivega dejanja zlorabe položaja javnega funkcionarja v obliki pomoči v smislu člena 10(1)(c) in člena 158(1)(b) ter odstavka 2(c) kazenskega zakonika, ki je veljal do 31. decembra 2005, ki naj bi ga storili v naslednjih okoliščinah: Obdolženci AB, CD, FG, EF, IJ in JL so kot člani javnega organa – Slovenská informačná služba (slovaška obveščevalna služba) – s kršitvijo pristojnosti iz člena 1(2) zakona št. 46/1993, nalog iz člena 2 zakona št. 46/1993 in obveznosti članov SIS v smislu člena 7 zakona št. 46/1993 z namenom prikriti uničenje vozila Mercedes, uporabljenega julija 1995 za zasledovanje restavradorja UP v občini [...] (ni prevedeno) in avgusta 1995 za zasledovanje osebe HI v mestu [...] (ni prevedeno), sodelovali pri kaznivem dejanju, s tem ko je obdolženec JF, dodeljen 1. oddelku 46. službe SIS, podal lažno izjavo, čeprav je vedel, da osebno vozilo znamke Mercedes Benz 208D [...] (ni prevedeno), ki je pripadalo SIS, ni bilo ukradeno v noči z 18. na 19. december 1995 na službeni poti, na kateri ni bil z obdolžencem IJ, ta izjava pa je bila podlaga za nezakonito ravnanje preiskovalne komisije in nadrejenih SIS. Obdolženec CD, direktor enote 94 SIS, je v svoji izjavi z dne 28. decembra 1995 podal lažne informacije o akciji v zahodni Slovaški, svojem sodelovanju na mestu kraje vozila in odkritju registrske tablice vozila Mercedes Benz 208D in je 26. januarja 1996 z odredbo št. 6 ustanovil preiskovalno komisijo enote 94 z namenom preiskati škodo zaradi ukradenega službenega vozila. Obdolženec FG, ki je bil kot vodja avtomobilskih prevozov enote 94 imenovan za predsednika komisije, ni izvedel poglobljene preiskave nastalih dogodkov in skupaj s članoma komisije, in sicer obdolžencem EF, vodjo 1. oddelka 46. službe SIS, in obdolžencem IJ, vodjo prve skupine 1. oddelka 46. službe SIS, niso preučili okoliščin kraje vozila, temveč so, čeprav so vedeli, da to ni bilo ukradeno, potrdili resničnost podatkov in znižali vrednost zadevnega vozila. 7. februarja 1996 so direktorju SIS predlagali, naj se obravnava zadeve prekine, dokler se vozilo ne najde, po desetih letih pa se škoda pripiše državi, kar so potrdili direktor enote 94 SIS, obdolženec CD, direktor SIS, obdolženec AB, in statutarni zastopnik s kršitvijo člena 3(2) zakon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení noviel (zakon št. 278/1993 o upravljanju državnega premoženja, kakor je bil spremenjen), čeprav je vedel, da podrejeni člani SIS niso prijavili kraje vozila pristojnim policijskim organom, ni ravnal v skladu s členom (1) kazenskega zakonika, ni sprejel ukrepov, da bi ugotovil, ali je bilo kaznivo dejanje res storjeno, poleg tega pa je sprejel lažne ugotovitve komisije in odobril njen predlog ter priporočilo obdolženca CD, in se s sklepom z dne 12. marca 1996 v skladu s členom 127(1) zakon č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ (zakon št. 410/1991 o poklicni poti policijskih uslužbence), odločil prekiniti obravnavo zadeve in odbiti škodo za obdobje desetih let, po poteku tega obdobja

pa je odobril, da se pripiše v breme države, čeprav zakon o policiji tega ne dovoljuje in čeprav je s tem SIS povzročil škodo v višini 1.454.434 SKK.

3. Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III je s sklepom z dne 29. junija 2001 [...] (ni prevedeno) ustavilo postopek zoper vse obdolžence, ker jih je predsednik Slovaške republike z odredbo z dne 3. marca 1998 vse pomilostil. Zgoraj navedeni sklep je bil 5. junija 2002 potrjen s sklepom Krajský súd (okrožno sodišče v Bratislavi) in s tem postal pravnomočen.
4. Predložitveno sodišče je ponovno začelo postopek zaradi sodbe Ústavný súd Slovenskej republiky (ustavno sodišče, Slovaška, v nadaljevanju: ustavno sodišče) z dne 31. maja 2017 [...] (ni prevedeno), v kateri je navedeno sodišče potrdilo, da je resolucija Národná rada Slovenskej republiky (državni svet Slovaške republike, v nadaljevanju: državni svet Slovaške republike) št. 570 z dne 5. aprila 2007 o razveljavitvi členov V in VI odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 3. marca 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 55/1998, odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 7. julija 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 214/1998, ter odločbe predsednika Slovaške republike o pomilostitvi z dne 12. decembra 1997 [...] (ni prevedeno), v skladu z ustavo Slovaške republike.
5. Obramba je po ponovni uvedbi postopka predložitvenemu sodišču predlagala prekinitev postopka in vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču glede razlage členov 47, 48(2) in 50 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), Okvirnega sklepa 2002/584 v povezavi z ustreznimi členi Direktive 2012/13 (o pravici do obveščeniosti v okviru kazenskih postopkov) in Direktive 2016/343 (o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku).
6. Ta predlog naj bi temeljil na pravnih nenatančnostih sprejete nacionalne zakonodaje, in sicer, natančneje, določb šestega oddelka Zákon o Ústavnem súde (zakon o ustavnem sodišču) (natančneje, člena 48(a) in (b)), določb Ústavný zákon č. 71/2017 (ustavni zakon št. 71/2017) in Uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky z 5. apríla 2017 číslo 570 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky z 3. marca 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 55/1998 Z. z., rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky zo 7. júla 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 214/1998 Z. z. a rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky v konaní o milosť pre obvineného zo dňa 12. decembra 1997 č. k. 3573/96-72-2417 (resolucija državnega sveta Slovaške republike št. 570 z dne 5. aprila 2017 o razveljavitvi členov V in VI odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 3. marca 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 55/1998, odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 7. julija 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 214/1998, ter odločbe predsednika Slovaške republike o pomilostitvi obdolženca z dne 12. decembra 1997, z oznako 3573/96-72-2417, v nadaljevanju: resolucija). Z zadevno resolucijo naj bi se razveljavile amnestije, na podlagi katerih sta bila med drugim sprejeta sklep, s katerim je bil ustavljen postopek zoper AB in druge, in

sicer sklep Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III [...] (ni prevedeno) z dne 29. junija 2001, in sklep Krajský súd (okrožno sodišče) v Bratislavi [...] (ni prevedeno). V obravnavani zadevi je bil kazenski pregon uveden tudi zoper obdolženca ST [...] (ni prevedeno), zoper katerega bi bilo treba izdati nacionalni, evropski in mednarodni nalog za prijete.

7. Predložitevno sodišče kot nacionalno sodišče je po preučitvi spisa menilo, da je odločitev Sodišča nujna, da bo lahko izreklo sodbo (člen 267, drugi odstavek, PDEU).

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

8. Člen 82 PDEU določa:

„Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah v Uniji temelji na načelu vzajemnega priznavanja sodb in sodnih odločb in vključuje približevanje zakonov in drugih predpisov držav članic na področjih, navedenih v odstavku 2 in v členu 83.

Evropski parlament in Svet po rednem zakonodajnem postopku sprejmeta ukrepe za:

- a) določitev pravil in postopkov za zagotovitev priznavanja vseh oblik sodb in sodnih odločb v celotni Uniji;
  - b) preprečevanje in reševanje sporov o pristojnosti med državami članicami;
  - c) spodbujanje usposabljanja sodnikov in sodnega osebja;
  - d) lažje sodelovanje med sodnimi ali drugimi enakovrednimi organi držav članic pri kazenskih postopkih in izvrševanju odločb.“
9. [Člen 82(2) PDEU določa] „Evropski parlament in Svet lahko z direktivami, sprejetimi po rednem zakonodajnem postopku, določita minimalna pravila, potrebna za lažje vzajemno priznavanje sodb in sodnih odločb ter policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah s čezmejnimi posledicami.
  10. [Nadaljevanje odstavka 2] V teh pravilih se upoštevajo razlike med pravnimi sistemi in izročili držav članic.

Pravila se nanašajo na:

- (a) vzajemno dopustnost dokazov med državami članicami;
- (b) pravice posameznikov v kazenskem postopku;

(c) pravice žrtev kaznivih dejanj;

(d) druge posebne vidike kazenskega postopka, ki jih je Svet predhodno opredelil v sklepu; za sprejetje tega sklepa Svet odloča soglasno po odobritvi Evropskega parlamenta.

Sprejetje minimalnih pravil iz tega odstavka državam članicam ne preprečuje, da ohranijo ali uvedejo višjo raven zaščite posameznikov.“

11. [Člen 82(3) PDEU določa] „Kadar član Sveta meni, da bi osnutek direktive iz odstavka 2 lahko kršil temeljna načela njegovega kazenskega pravnega sistema, lahko zahteva, da se osnutek direktive predloži Evropskemu svetu. V tem primeru se redni zakonodajni postopek začasno prekine. Po razpravi in v primeru soglasja Evropski svet v štirih mesecih od te začasne prekinitve vrne osnutek Svetu, s čimer se začasna prekinitve rednega zakonodajnega postopka konča.

V primeru nesoglasja, in če želi najmanj devet držav članic med seboj vzpostaviti okrepljeno sodelovanje na podlagi zadevnega osnutka direktive, te o tem v enakem roku uradno obvestijo Evropski parlament, Svet in Komisijo. V takem primeru se šteje, da je pooblastilo za nadaljevanje okrepljenega sodelovanja iz člena 20(2) Pogodbe o Evropski uniji in iz člena 329(1) te pogodbe dano, in se uporabljajo določbe o okrepljenem sodelovanju.“

12. Člen 47 Listine določa:

„Vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.

Vsakdo ima pravico, da o njegovi zadevi pravično, javno in v razumnem roku odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče. Vsakdo ima možnost svetovanja, obrambe in zastopanja.

Osebam, ki nimajo zadostnih sredstev, se odobri pravna pomoč, kolikor je ta potrebna za učinkovito zagotovitev dostopa do sodnega varstva.“

13. Člen 48(2) Listine določa:

„Vsakemu obdolžencu je zagotovljena pravica do obrambe.“

14. Člen 50 Listine določa:

„Nihče ne sme biti ponovno v kazenskem postopku ali kaznovan zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil v Uniji v skladu z zakonom s pravnomočno sodbo že oproščen ali obsojen.“

15. Člen 1(1) Okvirnega sklepa 2002/584 določa:

„Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.“

16. Člen 1(2) Okvirnega sklepa 2002/584 določa:

„Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.“

17. Člen 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 določa:

„Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji.“

18. Člen 3 Okvirnega sklepa z naslovom „Razlogi za obvezno neizvršitev evropskega naloga za prijetje“ določa:

„Izvršitveni pravosodni organ države članice (v nadaljevanju: ‚izvršitveni pravosodni organ‘) zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje v naslednjih primerih:

1. če za kaznivo dejanje, na katerem temelji nalog za prijetje, velja amnestija v izvršitveni državi članici, če je ta država pristojna za pregon tega dejanja po svojem kazenskem pravu;

2. če izvršitveni pravosodni organ dobi obvestilo, da je zahtevani osebi država članica izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja, pod pogojem, da je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestala ali se po zakonodaji izvršitvene države članice ne more več obsoditi;

3. če oseba, ki je predmet evropskega naloga za prijetje, po zakonodaji izvršitvene države članice zaradi svoje starosti ne more biti kazensko odgovorna za dejanja, na katerih temelji ta nalog.“

19. Člen 7 Direktive 2012/13 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da so prijetim ali pridržanim osebam ali njihovim odvetnikom v vsakem delu kazenskega postopka dostopne vse listine o zadevi, ki jih imajo pristojni organi in so bistvene za učinkovito izpodbijanje, v skladu z nacionalnim pravom, zakonitosti prijetja ali pridržanja.

2. Države članice zagotovijo, da pristojni organi osumljenim ali obdolženim osebam ali njihovim odvetnikom odobrijo dostop vsaj do vsega dokaznega gradiva, s katerim razpolagajo, ne glede na to, ali je to gradivo v prid ali v breme osumljenim ali obdolženim osebam, da bi se zaščitila poštenost postopka in pripravila njihova obramba.

3. Brez poseganja v odstavek 1 se dostop do dokaznega gradiva iz odstavka 2 odobri pravočasno, da se omogoči učinkovito uveljavljanje pravice do obrambe in

vsaj ob predložitvi obtožnice sodišču v preizkus. Kadar pristojni organi pridobijo dodatno dokazno gradivo, omogočijo dostop do tega gradiva v času, ki zadostuje za njegovo preučitev.

4. Z odstopanjem od odstavkov 2 in 3 se lahko dostop do določenega gradiva zavrne, pod pogojem, da to ne vpliva na pravico do poštenega sojenja in kadar bi s tem lahko bilo resno ogroženo življenje ali temeljne pravice druge osebe, ali če je to nujno potrebno za zaščito bistvenega javnega interesa, kot na primer, ko bi dostop lahko vplival na potek preiskave ali resno škodoval notranji varnosti države članice, v kateri je uveden kazenski postopek. Države članice zagotovijo, da ob upoštevanju postopkov nacionalnega prava o zavrnitvi dostopa do določenega gradiva v skladu s tem odstavkom odloči pravosodni organ, ob upoštevanju postopkov nacionalnega prava ali zagotovijo vsaj, da za takšno odločitev pravosodnega organa obstaja možnost sodnega nadzora.

5. Dostop iz tega člena se zagotovi brezplačno.“

20. Člen 8(2) Direktive 2012/13 določa:

„Države članice zagotovijo, da imajo osumljene ali obdolžene osebe ali njihov odvetnik v skladu s postopki nacionalnega prava pravico do izpodbijanja odločitev pristojnih organov zaradi opustitve ali zavrnitve pravice dostopa do informacij v skladu s to direktivo.“

21. Člen 8(1) Direktive 2016/343 določa:

„Države članice zagotovijo, da imajo osumljene in obdolžene osebe pravico biti navzoče na svojem sojenju.“

22. Člen 9 Direktive 2016/343 določa:

„Če osumljene ali obdolžene osebe niso bile prisotne na svojem sojenju in pogoji iz člena 8(2) niso bili izpolnjeni, države članice zagotovijo, da imajo zadevne osebe pravico do novega sojenja ali drugega pravnega sredstva, ki omogoča, da se ponovno vsebinsko odloči o zadevi, vključno s preučitvijo novih dokazov, ter lahko privede do spremembe prvotne odločbe. V zvezi s tem države članice zagotovijo, da imajo te osumljene in obdolžene osebe pravico biti navzoče, učinkovito sodelovati v skladu s postopki po nacionalnem pravu in uveljavljati pravice obrambe.“

23. Člen 10(1) Direktive 2016/343 določa:

„Države članice zagotovijo, da imajo osumljene in obdolžene osebe v primeru kršitev pravic iz te direktive na voljo učinkovito pravno sredstvo.“

24. Člen 14(1) Direktive 2016/343 določa:

„Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 1. aprila 2018. O tem takoj obvestijo Komisijo.“

B. Slovaško pravo

25. V skladu s členom 86(i) (ki velja od 4. aprila 2017) ustave Slovaške republike je Národná rada Slovenskej republiky (državni svet Slovaške republike) pristojen:

„da se izreče o razglasitvi ničnosti odločbe predsednika, sprejete na podlagi člena 102(1)(j), če je ta v nasprotju z načeli demokratične države in prava; sprejeta resolucija je splošna in je objavljena enako kot zakon.“

26. S členom 129a ustave Slovaške republike (ki velja od 4. aprila 2017) ima Ústavný súd Slovenskej republiky (ustavno sodišče Slovaške republike) (v nadaljevanju: ustavno sodišče) naslednjo pristojnost:

„Ústavno sodišče se izreče o ustavnosti resolucije državnega sveta Slovaške republike o razveljavitvi amnestije ali posamične pomilostitve na podlagi člena 86(i). Ústavno sodišče po uradni dolžnosti začne postopek na podlagi prvega stavka. Člen 125 se uporablja smiselno.“

27. Člen 154f ustave Slovaške republike (ki velja od 4. aprila 2017) določa tudi naslednje retroaktivne učinke:

„1. Določbe člena 86(i), člena 88a in člena 129a se uporabljajo tudi za člena V in VI odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 3. marca 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 55/1998, odločbo predsednika vlade Slovaške republike z dne 7. julija 1998 o odredbi amnestije, objavljeno pod št. 214/1998, in odločbo predsednika Slovaške republike z dne 12. decembra 1997 o pomilostitvi obdolženca št. [...] (ni prevedeno).

2. Razveljavitev amnestij in pomilostitev na podlagi odstavka 1 povzroči:

(a) razglasitev ničnosti odločb javnih organov, če so bile te sprejete in obrazložene na podlagi amnestij in pomilostitev iz odstavka 1, in

(b) odpravo zakonskih ovir za pregon, ki temeljijo na amnestijah in pomilostitvah iz odstavka 1. Trajanje teh zakonskih ovir ni vključeno v izračun zastaralnih rokov glede dejanj, na katera se nanašajo amnestije ali pomilostitve iz odstavka 1.“

28. Člena 48a in 48b šestega oddelka Zákon o ústavnom súde (zakon o ustavnem sodišču) (v veljavi od 4. aprila 2017) urejata postopek o ustavnosti resolucije državnega sveta Slovaške republike o razveljavitvi posamičnih pomilostitev ali amnestij na naslednji način:

„Člen 48a

Določbe členov od 19 do 41b se uporabljajo smiselno za postopek v zvezi s preverjanjem resolucije državnega sveta Slovaške republike, razen če člen 48b določa drugače.

Člen 48b

1. Ustavno sodišče po uradni dolžnosti začne postopek v glavni stvari na podlagi člena 129a ustave, pri čemer se postopek začne na dan objave resolucije, ki jo je sprejel državni svet Slovaške republike na podlagi člena 86(i) ustave, v Zbirka zakonov (Uradni list).
  2. Stranka v postopku je samo državni svet Slovaške republike.
  3. Druga stranka v postopku je vlada Slovaške republike, ki jo zastopa minister za pravosodje Slovaške republike, če se postopek nanaša na resolucijo, s katero se razveljavi amnestija, ali predsednik Slovaške republike, če se nanaša na resolucijo, s katero se razveljavi posamična pomilostitev.
  4. Pred vsebinsko odločitvijo na podlagi tega oddelka predsednik ustavnega sodišča prosi za
    - (a) mnenje državnega sveta Slovaške republike, h kateremu je priložen zapisnik razprav s sestanka, namenjenega resoluciji, ki jo je sprejel državni svet Slovaške republike na podlagi člena 86(i) ustave,
    - (b) mnenje predsednika Slovaške republike in
    - (c) mnenje vlade Slovaške republike; mnenje v imenu te vlade predloži pravosodni minister Slovaške republike.
  5. Na občni seji se meritorno odloči o zadevi s sodbo. Sodba se vroči državnemu svetu Slovaške republike in v primeru amnestije vladi Slovaške republike, v primeru posamične pomilostitve pa predsedniku. Predsednik ustavnega sodišča lahko odloči, da se sodba posreduje tudi drugim osebam.
  6. Ustavno sodišče odloči o ustavnosti resolucije državnega sveta Slovaške republike o razveljavitvi amnestije ali posamične pomilostitve, ali dela te resolucije, v 60 dneh po začetku postopka. Če ustavno sodišče v tem roku ne sprejme odločitve, se postopek ustavi.
  7. Sklep o ustavitvi postopka ali zavrnitvi predloga je pravnomočen, kar izključuje, da bi ustavno sodišče ponovno preučilo resolucijo državnega sveta Slovaške republike o razveljavitvi amnestije ali posamične pomilostitve.“
29. Člen 1(1) zákon č. 15[4]/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (zákon št. 153/2010 o evropskem nalogu za prijete, kakor je bil spremenjen, v nadaljevanju: zákon št. 153/2010) določa:

„Ta zakon ureja ravnanje slovaških organov pri predaji oseb med državami članicami Evropske unije na podlagi evropskega naloga za prijetje in s tem povezan postopek.

30. Člen 5, od (1) do (3), zakona št. 15[4]/2010 določa:

„1. Če se predvideva, da obdolženec lahko ali dejansko prebiva v drugi državi članici in ga je treba poiskati, predsednik senata ali sodnik pristojnega sodišča zoper njega izda evropski nalog za prijetje. V okviru preiskave evropski nalog za prijetje izda preiskovalni sodnik na zahtevo državnega tožilca.

2. Evropski nalog za prijetje v smislu odstavka 1 se lahko izda, če so zoper obdolženca za ista dejanja izdani nalog za prijetje, mednarodni nalog za prijetje ali pravnomočna in izvršljiva odločba, s katero je naložena kazen odvzema prostosti.

3. Sodišče ne izda evropskega naloga za prijetje, če je pred njegovo izdajo očitno, da bi predaja iz tujine zahtevani osebi povzročila nesorazmerno škodo glede na pomen kazenskega postopka ali posledice kaznivega dejanja.“

31. Člen 23(1)(a) in (b) zakona št. 15[4]/2010 določa:

„1. Izvršitev evropskega naloga za prijetje se zavrne, če:

(a) je kaznivo dejanje, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje, zajeto z amnestijo, ki je podeljena v Slovaški republiki, in če slovaški pravni red ureja pristojnost slovaških organov za pregon tega kaznivega dejanja;

(b) ima izvršitveni pravosodni organ informacije, da je postopek v državi članici zoper zahtevano osebo za isto dejanje končan s pravnomočno obsodbo, ki je že bila izvršena, se izvršuje ali je ni mogoče več izvršiti na podlagi pravnih določb v državi članici, v kateri je bila izdana [...].“

32. V skladu s členom 188(1) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče po predhodni preučitvi obtožnice:

(a) zadevo odstopi pristojnemu sodišču, če samo ni pristojno za odločanje o zadevi;

(b) zadevo odstopi drugemu organu v okoliščinah, navedenih v členu 171(1);

(c) ustavi pregon v okoliščinah, navedenih v členu 172(1);

(d) prekine postopek v okoliščinah, navedenih v členu 173(1), od (a) do (e), ali v skladu s členom 224(6) ali (7);

(e) vrne zadevo državnemu tožilcu zaradi dodatne preiskave, če je to potrebno za odpravo hujše kršitve postopka pri preiskavi ali razjasnitev dejanskih temeljnih okoliščin, brez katerih ni mogoče odločati v postopku v glavni stvari, in če bi se

pri dodatnih ukrepih poizvedbe v sodnem postopku naletelo na večje težave ali pa bi se zaradi njih postopek očitno upočasnili;

(f) ustavi pregon pod pogoji v skladu s členom 307 ali odloči o odobritvi poravnave v skladu s členom 309 ali

(g) odstopi zadevo sodniku posamezniku, če je ta pristojen na podlagi člena 314a(1). Sodnika posameznika ta odločitev zavezuje.

33. V skladu s členom 188(2) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, lahko sodišče po predhodni preučitvi obtožnice pregon prav tako ustavi v okoliščinah, navedenih v členu 172(2) ali (3).
34. V skladu s členom 188(3) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, lahko sodišče po predhodni preučitvi obtožnice pregon prav tako prekine v okoliščinah, navedenih v členu 173(2).
35. V skladu s členom 188(4) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, lahko državni tožilec in obdolženec vložita pravno sredstvo zoper odločitev, sprejeto na podlagi odstavka 1, od (a) do (f), in na podlagi odstavkov 2 in 3, to pravno sredstvo pa ima poleg prekinitve pregona tudi odložilni učinek.
36. V skladu s členom 224(1) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče prekine pregon, če na glavni obravnavi ugotovi, da se je pojavila ena od okoliščin iz člena 173(1), od (b) do (e).
37. V skladu s členom 224(2) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče prekine pregon tudi, če obdolžencu ni mogoče vročiti poziva na glavno obravnavo.
38. V skladu s členom 224(3) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče lahko prekine pregon, če na glavni obravnavi ugotovi, da se je pojavila ena od okoliščin iz člena 173(2).
39. V skladu s členom 224(4) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče nadaljuje s postopkom, če ni več razlogov za prekinitev postopka.
40. V skladu s členom 224(5) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, lahko državni tožilec vloži pravno sredstvo zoper odločbo sodišča, s katero je bil prekinjen pregon ali zavrnjena zahteva po nadaljevanju pregona.
41. V skladu s členom 224(6) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče prekine pregon, če meni, da je podrejena splošna pravna določba, katere uporaba v zadevni kazenski zadevi je odločilna za odločanje o krivdi in kazni, v nasprotju z nadrejeno splošno pravno določbo ali

mednarodno pogodbo, in začne postopek pred ustavnim sodiščem. Sodba ustavnega sodišča je za to sodišče in druga redna sodišča zavezujoča.

42. V skladu s členom 224(7) zakonika o kazenskem postopku, ki je veljal do 31. decembra 2005, sodišče prekine pregon, če pri Sodišču [Evropske unije] vložijo predlog za sprejetje predhodne odločbe.
43. V skladu s členom 564(1) zakonika o kazenskem postopku, ki velja od 1. januarja 2006, imajo pregon, ki se je začel pred začetkom veljavnosti tega zakona, in dejanja, opravljena v okviru tega pregona, enak učinek kot pregon, ki se je začel, in dejanja, ki so bila opravljena, na podlagi tega zakona.
44. V skladu s členom 564(3) zakonika o kazenskem postopku, ki velja od 1. januarja 2006, v zadevah, v katerih je bila odredena vrnitev okrajnemu sodišču pred začetkom veljavnosti tega zakona, okrajno sodišče vodi postopek na podlagi dosedanjih določb. Postopek z rednim pravnim sredstvom zoper tako odločbo vodi okrožno sodišče na podlagi dosedanjih določb. Enako velja, če je nepristojno sodišče zadevo odstopilo okrajnemu sodišču za izvršitev postopka.
45. Ker je bila napotitev zgoraj navedene osebe pred sodišče odredena 27. novembra 2000, mora okrajno sodišče na podlagi zakonske spremembe ukrepati v skladu z določbami zakonika o kazenskem postopku št. 141/1961, ki je veljal do 31. decembra 2005.

III. Dejansko stanje

46. Zoper osebo ST in druge osebe, med katerimi je tudi oseba AB, je bil uveden kazenski pregon, ki se je pravnomočno končal z odločbo Okresný súd (okrajno sodišče) v Bratislavi III z dne 29. junija 2001 v zadevi 5T 119/00, ki je postala pravnomočna in izvršljiva. V skladu s slovaškim pravom gre za pravnomočno odločbo, ki ima naravo meritorne odločbe in učinek oprostilne sodbe. Sklep o ustavitvi pregona je bil delno utemeljen z amnestijo, ki jo je 3. marca [1998] podelil predsednik vlade Slovaške republike, ki zastopa predsednika Slovaške republike.
47. Glavna posledica sprememb, sprejetih leta 2017, in sicer z ustavnim zakonom št. 71/2017 in spremembe zakona o ustavnem sodišču (zakon št. 72/2017), je bila sodba ustavnega sodišča [...] (ni prevedeno) z dne 31. maja 2017, v kateri je bilo navedeno:

„Resolucija Národná rada Slovenskej republiky (državni svet Slovaške republike) št. 570 z dne 5. aprila 2017 o razveljavitvi členov V in VI odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 3. marca 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 55/1998, odločbe predsednika vlade Slovaške republike z dne 7. julija 1998 o odredbi amnestije, objavljene pod št. 214/1998, ter odločbe predsednika Slovaške republike o pomilostitvi obdolženca z dne 12. decembra 1997 [...] (ni prevedeno), je v skladu z ustavo Slovaške republike.“

48. Na podlagi teh novih zakonskih sprememb je treba prav tako razglasiti ničnost pravnomočnega sklepa o ustavitvi pregona zoper osebo ST in druge osebe (med njimi tudi AB).
49. Okoliščine te zadeve upravičujejo izdajo nacionalnega naloga za prijetje in evropskega naloga za prijetje. V tej zadevi je predložitveno sodišče na zahtevo Krajská prokuratura (okrožno državno tožilstvo) v Bratislavi izdalo mednarodni nalog za prijetje, ker je po poročanju iz medijev (na katere se je skliceval državni tožilec v svoji zahtevi za izdajo mednarodnega naloga za prijetje) izvedelo, da naj bi se oseba ST nahajala v Republiki Mali. Ker predložitveno sodišče nima ustreznih informacij glede kraja bivanja osebe ST in ker ni izključeno, da se ta nahaja ali da se bo nahajala na ozemlju ene od držav članic Evropske unije, namerava izdati tudi evropski nalog za prijetje. Vendar pa je treba ob upoštevanju sodne prakse Sodišča pred izdajo takega naloga izdati tudi nacionalni nalog za prijetje, brez katerega evropski nalog ni veljaven (glej npr. sodbo z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385).
50. Ker ima predložitveno sodišče pomisleke, ali načelo „*ne bis in idem*“ ne nasprotuje izdaji evropskega naloga za prijetje, prosi Sodišče za razlago.

IV. Pravna presoja

A. Uporaba Listine Evropske unije o temeljnih pravicah

51. V obravnavani zadevi se uporablja Listina. V zvezi s tem navajamo sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott [točka 29], predstavljene 30. marca 2017 v zadevi Puškár, C-73/16:

„[...] V skladu [s členom 51(1) Listine] se temeljne pravice, ki jih zagotavlja pravni red Unije, uporabljajo v vseh položajih, ki jih ureja pravo Unije.^[1] Kot izhaja že iz sodbe Åkerberg Fransson, se Listina uporablja tudi za davčne globe, če gre za davčne cilje prava Unije.^[2] S tem so mišljeni zlasti prometni davki in trošarine. Pravo Unije pa se uporablja tudi za določena vprašanja na področju neposrednih davkov, na primer vprašanja pravočasnosti ukrepov usklajevanja^[3] ali omejevanja temeljnih svoboščin^[4]. Nacionalno sodišče bo zaradi tega v posameznem primeru moralo pogosto preizkusiti, ali se Listina uporablja. Poleg tega, če se pravo Unije in Listina ne uporabljata, bodo podobne zahteve praviloma

¹ Sodbi z dne 26. februarja 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, točka 19), in z dne 17. februarja 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832, točka 66).

² Sodba dne 26. februarja 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, točka 27).

³ Glej zlasti sodbo z dne 22. oktobra 2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, točka 23 in naslednje).

⁴ Sodba z dne 11. junija 2015, Berlington Hungary in drugi, (C-98/14, EU:C:2015:386, točka 74 in navedena sodna praksa).

izhajale iz člena 8 [Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP)].

52. [Točka 30 zgoraj navedenih sklepnih predlogov] Navedeno v obravnavanem primeru pomeni, da se za uporabo seznama na področju pobiranja davkov uporabljata Direktiva o varstvu podatkov in Listina, medtem ko se na kazenskopravnem področju, če gre za vprašanja s področja prava Unije, uporablja samo Listina.“
53. V členu 51(1) Listine, ki določa področje uporabe Listine, je v odstavku 1 navedeno, da se določbe Listine „uporabljajo za [...] države članice [...] samo, ko izvajajo pravo Unije“, v odstavku 2 pa, da Listina „ne razširja področja uporabe prava Unije preko pristojnosti Unije“. Sodišče je v zvezi s tem pojasnilo, da „[d]a bi se ugotovilo, ali se nacionalna ureditev nanaša na izvajanje prava Unije v smislu člena 51 Listine, je treba poleg drugih elementov preveriti, ali je cilj zadevne nacionalne ureditve izvajanje določbe prava Unije, kakšna je narava te ureditve, in ali sledi ciljem, ki jih pravo Unije ne zajema, tudi če lahko nanj vpliva posredno, ter ali obstaja posebna ureditev prava Unije na tem področju ali pa taka, ki lahko nanj vpliva“ (sodba z dne 6. marca 2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, točka 25).
54. Nobenega dvoma ni, da se v obravnavani zadevi uporablja pravo Unije, ker se v njej uporablja Okvirni sklep 2002/584.
55. V zvezi s tem je treba spomniti, da je torej namen Okvirnega sklepa, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitejšega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene kršitve kazenskega prava, olajša in pospeši pravosodno sodelovanje zaradi prispevanja k uresničitvi cilja Unije, da ta postane območje svobode, varnosti in pravice, ob opiranju na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami v skladu z načelom medsebojnega priznavanja (glej v tem smislu sodbi z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točki 36 in 37, in z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 75 in 76).
56. Uporabljajo se tudi Listina ter Direktiva 2012/13 (o pravici do obveščенosti v okviru kazenskih postopkov) in Direktiva 2016/343 (o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku).

B. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

57. Predložitevno sodišče s prvim vprašanjem za predhodno odločanje prosi za razlago, ali načelo *ne bis in idem* v obravnavani zadevi nasprotuje [izdaji] evropskega naloga za prijetje.

58. Prvič, predložitveno sodišče ugotavlja, da čeprav se na prvi pogled zdi, da bi moralo postavljeno vprašanje predložiti izvršitveno sodišče in ne sodišče odreditvene države, kar bi bil znak, da gre za hipotetično vprašanje, to ni tako.
59. Evropski nalog za prijetje (ENP) mora vedno biti sorazmeren s svojim ciljem. To velja tudi, če okoliščine zadeve izhajajo iz člena 2(1) Okvirnega sklepa 2002/584. Ob upoštevanju resnih posledic, ki jih ima izvršitev ENP na svobodo zahtevane osebe in na omejitve prostega gibanja, mora odreditvena država članica pri odločanju o izdaji ali neizdaji ENP pretehtati potrebnost njegove izdaje in torej presoditi tudi morebitne ovire za prihodnjo izvršitev ENP. Zgoraj navedene ugotovitve tudi jasno izhajajo [iz točke 2.4, četrti odstavek] Obvestila Komisije z naslovom „Priročnik o izdaji in izvršitvi evropskega naloga za prijetje“ (UL 2017, C 335/1): „Odreditveni pravosodni organi bi morali poleg tega premisliti tudi, ali bi bilo mogoče namesto izdaje evropskega naloga za prijetje uporabiti druge ukrepe pravosodnega sodelovanja. Med pravnimi instrumenti Unije o pravosodnem sodelovanju v kazenskih zadevah so tudi drugi ukrepi, ki so v mnogih okoliščinah učinkoviti, vendar manj prisilni (glej oddelek 2.5).“
60. Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da eden od mehanizmov nadzora pri izdaji ENP zahteva, da se izda nacionalni nalog za prijetje (glej sodbo z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385). Če torej nacionalno sodišče izda ENP, ne da bi bil izdan nacionalni nalog za prijetje, je ENP neveljaven in neizvršljiv.
61. Kot je Sodišče opozorilo v zgoraj navedeni sodbi, sistem ENP vključuje varstvo postopkovnih in temeljnih pravic na dveh ravneh, ki mora biti zagotovljeno zahtevani osebi, saj je sodnemu varstvu, določenemu na prvi ravni ob sprejetju nacionalne sodne odločbe, dodano varstvo, ki mora biti zagotovljeno na drugi ravni ob izdaji evropskega naloga za prijetje. To sodno varstvo na dveh ravneh pa ni izpolnjeno v primeru, ko nacionalni pravosodni organ pred izdajo ENP ni sprejel nobene nacionalne sodne odločbe, na podlagi katere bi bilo mogoče izvršiti ENP.
62. Bistvo predloženega vprašanja za predhodno odločanje je, ali za pravnomočno odločbo, s katero se konča kazenski pregon (ali za oprostilno sodbo), še vedno velja načelo *ne bis in idem*, če so bile te odločbe sprejete na podlagi amnestije, ki jo je zakonodajni organ, potem ko so te odločbe postale pravnomočne, razveljavil, v skladu z nacionalnim pravnim redom pa razveljavitev take amnestije povzroči razglasitev ničnosti odločb javnih organov, če so bile sprejete in obrazložene na podlagi razveljavljene amnestije, in to brez posebne sodne odločbe ali sodnega postopka.
63. Vsebinska presoja zadeve se torej nanaša na to, ali bi lahko zaradi nacionalnega mehanizma, na podlagi katerega se razglasi ničnost pravnomočnih odločb v kazenskih zadevah, ki ga je neposredno sprejel zakonodajni organ brez vsake sodne odločbe in brez navzočnosti zadevnih oseb, bila kršena z Listino zagotovljena temeljna pravica, da se za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat. Z drugimi besedami, postavlja se vprašanje, ali je dejstvo, da

je zakonodajni organ „povezan“ z odločitvijo o krivdi in kazni, v primeru ko je ta sistem v skladu z notranjim pravnim redom, v skladu s pravom Unije. Oziroma, ali mora glede na pravo Unije nacionalno sodišče upoštevati razveljavitev amnestije, ki je sicer v skladu z nacionalnim pravnim redom, vendar v nasprotju s pravom Unije.

C. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

64. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem za predhodno odločanje Sodišče sprašuje, ali se Direktiva [2012/13] uporablja tudi v posebnem postopku, katerega predmet je razveljavitev amnestije, v smislu „nacionalnega mehanizma“ razveljavitve amnestije.
65. Člen 2 [Direktive 2012/13], naslovljen „Področje uporabe“, določa: „Ta direktiva se uporablja od trenutka, ko pristojni organi države članice seznanijo osebe, da so osumljene ali obdolžene kaznivega dejanja, do zaključka postopka, torej dokončne in pravnomočne odločbe o tem, ali je osumljena oziroma obdolžena oseba storila kaznivo dejanje in glede na primer, vključno z izrekom kazni ter odločitvijo o vseh pritožbah.“
66. Člen 3 [Direktive 2012/13], naslovljen „Pravica do obveščeniosti o pravicah“, v odstavku 1([c]) določa: „Države članice zagotovijo, da so osumljene ali obdolžene osebe zaradi učinkovitega uveljavljanja procesnih pravic v skladu z nacionalnim pravom nemudoma obveščene vsaj o naslednjem: [...] pravici do obveščeniosti o obdolžitvah v skladu s členom 6.“
67. Člen 6 [Direktive 2012/13], naslovljen „Pravica do obveščeniosti o pravicah“, v odstavku 4 določa: „Države članice zagotovijo, da so osumljene ali obdolžene osebe, če je to potrebno za zaščito poštenosti postopka, nemudoma obveščene o vseh spremembah informacij, podanih v skladu s tem členom.“
68. Člen 7 [Direktive 2012/13], naslovljen „Pravica dostopa do gradiva zadeve“, v odstavku 1 določa: „Države članice zagotovijo, da so prijetim ali pridržanim osebam ali njihovim odvetnikom v vsakem delu kazenskega postopka dostopne vse listine o zadevi, ki jih imajo pristojni organi in so bistvene za učinkovito izpodbijanje, v skladu z nacionalnim pravom, zakonitosti prijetja ali pridržanja.“
69. Zgoraj navedena direktiva temelji na členu 82 PDEU, v katerem so obravnavani minimalni standardi, ki jih je treba uporabljati v Evropski uniji. Sklicujemo se na uvodne izjave 9, 10 in 11 navedene direktive:
70. „V členu 82(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije je določeno, da se uvedejo minimalna pravila, ki se uporabljajo v državah članicah in s katerimi je olajšano vzajemno priznavanje sodb in sodnih odločb ter policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah s čezmejnimi posledicami. V navedenem členu je določeno, da so „pravice posameznikov v kazenskem postopku“ eno izmed področij, na katerih se lahko uvedejo minimalna pravila.“

71. „Skupna minimalna pravila bi morala voditi do okrepljenega zaupanja v kazenskoopravne sisteme vseh držav članic, kar bi moralo po drugi strani voditi do učinkovitejšega pravosodnega sodelovanja v duhu vzajemnega zaupanja. Taka skupna minimalna pravila bi se morala uvesti na področju obveščanja v kazenskem postopku.“
72. „Svet je dne 30. novembra 2009 sprejel Resolucijo o načrtu za krepitev procesnih pravic osumljenih ali obtoženih oseb v kazenskem postopku (v nadaljnjem besedilu: načrt). Načrt predvideva postopne korake za sprejetje ukrepov v zvezi s pravico do prevajanja in tolmačenja (ukrep A), pravico do obveščeniosti o pravicah in obdolžitvah (ukrep B), pravico do pravnega nasveta in pravne pomoči (ukrep C), pravico do komuniciranja s sorodniki, delodajalci in konzularnimi organi (ukrep D) ter v zvezi s posebnim varstvom za osumljene ali obdolžene osebe, ki spadajo v skupino ranljivih oseb (ukrep E). V načrtu je poudarjeno, da je vrstni red pravic samo okvirjen, kar pomeni, da se lahko spreminja glede na prednostne naloge. Načrt je zasnovan tako, da deluje kot celota in njegove koristi se bodo lahko v celoti ocenile šele, ko bodo izvedeni vsi njegovi sestavni deli.“
73. Ta direktiva v vsakem delu kazenskega postopka zahtevani osebi zagotavlja pravico do vseh informacij v zvezi s kazenskim postopkom, če so te potrebne za zagotavljanje poštenosti postopka, in tudi pravico dostopa do gradiva, pri čemer nacionalna zakonodaja glede položaja stranke v postopku pred državnim svetom Slovaške republike in v postopku pred ustavnim sodiščem stranki onemogoča uveljavljanje njenih temeljnih postopkovnih pravic. V zvezi s tem je treba poudariti posebnost postopka, katerega predmet je vprašanje pravilnosti odločitve o razveljavitvi amnestije, ki povzroči tudi razglasitev ničnosti posamičnega pravnega akta, kar je v obravnavani zadevi nesporno sklep o ustavitvi kazenskih postopkov. Zato predložitveno sodišče meni, da postopek razveljavitve amnestije (ki ga vodita državni svet Slovaške republike in ustavno sodišče Slovaške republike) spada v okvir zgoraj navedene direktive in da je ta postopek torej „del kazenskega postopka“ v smislu Direktive [2012/13], medtem ko nacionalna zakonodaja ne zagotavlja temeljnih pravic v smislu te direktive.
74. Evropsko sodišče za človekove pravice je v sodbi z dne 21. oktobra 2015, Frisancho Perea proti Slovaški [...] (ni prevedeno), grajalo postopek posamične ustavne pritožbe, ki je potekal, ne da bi bile zadevne osebe stranke v postopku pred ustavnim sodiščem Slovaške republike. Prav na podlagi te sodbe je bila sprejeta sprememba v zvezi z zakonom č. 38/1993 Z.z o Ústavnom súde (zakon št. 38/1993 o ustavnem sodišču), s katero so bile zadevnim osebam priznane podobne pravice kot strankam v postopku.

D. Tretje vprašanje za predhodno odločanje

75. Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem za predhodno odločanje Sodišče sprašuje, ali so določbe nacionalnega prava, ki omejujejo preizkus ustavnega sodišča le na vprašanje skladnosti z nacionalnim pravom, združljive s temeljnimi pravicami, ki jih zagotavlja EKČP, in z Listino, zlasti pa z načelom lojalnosti (ki

izhaja iz člena 4(3) PEU), glede na to da se lahko na podlagi te določbe za navedeno obveznost domneva, da se uporablja tudi v vzajemnih odnosih med državami članicami in Unijo (glej mnenje Sodišča 2/13, EU:C:2014:2454, točka 202).

76. Predložitveno sodišče tudi meni, da je lahko „nacionalni mehanizem“ razveljavitve amnestije morebiti v nasprotju z načelom sorazmernosti in zlasti načelom učinkovitosti, ki omejuje postopkovno avtonomijo držav članic pri sprejemanju nacionalnih pravnih določb.

E. Potrebnost nujnega postopka

77. Ker se zadeva nanaša na evropski nalog za prijetje, predložitveno sodišče Sodišču predlaga, naj uporabi člen 107 Poslovnika in predlog obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja. Predložitveno sodišče se sklicuje najprej na člen 17(1) Okvirnega sklepa 2002/584, v skladu s katerim je treba „[e]vropski nalog za prijetje [...] obravnavati in izvršiti kot nujno zadevo“.
78. V skladu s Priporočili Sodišča nacionalnim sodiščem v zvezi z začetkom postopka predhodnega odločanja (2016/C 439/01) bo kazenski spis zadeve, ki se obravnava pred predložitvenim sodiščem, poslan prek ministrstva za zunanje in evropske zadeve Slovaške republike.

Okresný súd Bratislava III

11. maja 2020

[podpis]